

HỒI THỨ 51

THIỆU PHỤ THẦN BÍ LẠI XUẤT HIỆN

Diệu Thủ Tiên Sinh ngẫm nghĩ một lúc, rồi đáp :

- Một là lão tú sĩ bảo trả oán mà y không chịu xưng rõ thân thế, hai là phụ thân người dưới hình dạng người che mặt mặc áo cấm bào trên chốn giang hồ ít ai hay chân tướng, mà y lại biết rõ. Ba là thân pháp lão mau lẹ một cách kỳ tuyệt. Trước kia phụ thân người đã tiết lộ Lam Thiếu Thần sở trường về khinh công.

Từ Văn hỏi :

-Ồ ! Vậy mà sao tiền bối vừa rồi không cật vấn đến nơi đến chốn ?

Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :

- Lão phu e rằng mình đoán lầm, mà hiện giờ mình lại rất lắm kẻ thù. Chỉ không cẩn thận một chút là gặp họa hoạn khôn lường. Y đã xuất hiện giang hồ, rồi đây mình vẫn có cơ hội để điều tra, hà tất phải nóng nảy trong nhất thời.

Từ Văn gật đầu. Bỗng chàng hất hàm hỏi :

- Chẳng lẽ gia phụ chưa chết thật ư ?

Diệu Thủ Tiên Sinh hỏi lại :

- Người nhận xét thế nào ?

Từ Văn đáp :

- Theo lời lão tú sĩ vừa nói thì rất có thể như vậy. Một là gia phụ nổi danh về Độc đạo, khó lòng bị trúng độc mà chết được. Hai là nếu gia phụ quyết đấu với Thất Tinh Cổ Nhân đến tình trạng lưỡng bại câu thương thì sao lại không có thương tích ? Ba là người chết rồi còn bị phá hủy dung mạo, thì hiển nhiên bên trong có điều ngoắt ngoéo...

Diệu Thủ Tiên Sinh ngắt lời :

- Vậy người cũng nhận thấy phụ thân người cố ý bày trò ?

Từ Văn lẳng lặng không trả lời. Cố nhiên chàng hy vọng kỳ tích xuất hiện : Người chết không phải là phụ thân chàng. Nhưng chàng cảm thấy hổ thẹn, vì đây là một hành động mà người võ sĩ chính đạo không thềm làm.

Diệu Thủ Tiên Sinh không muốn nói chuyện thêm nữa, liền đeo bì thuốc lên lưng, tay cầm râu nhạc, nói :

- Lão phu đi đây ! Rồi ta lại gặp nhau.

Dứt lời, lão băng băng đi ngay.

Từ Văn bữa nay biết được nhiều điều bí mật gia đình mà chàng chưa từng nghe thấy qua bao giờ. Những điều bí mật này lại chứng minh phụ thân chàng không phải là người tử tế, nên chàng đau khổ vô cùng.

Chàng tự nghĩ :

- Giả tử phụ thân không chết, thì câu chuyện Thống Thiên hòa thượng là hung thủ ở đâu mà ra ? Thống Thiên hòa thượng không biết dùng độc, mà cũng không cần phá hủy diện mạo người chết. Đáng tiếc lúc mình thu liệm thi hài không nghĩ đến điều này. Giả tử mình chú ý hơn một chút thì bữa nay Cửu phụ mình là lão tú sĩ kia đưa ra mấy điểm đó mình nhậm chằm được ngay.

Tình hình biến ảo này lơ mờ như có như không, khiến cho chí phục thù của Từ Văn giảm đi rất nhiều. Chàng cảm thấy mình lâm vào tình trạng băng khuôn không biết đi đâu, về đâu. Nếu quả phụ thân chàng hồi sinh tiền đã có những hành vi sĩ nhục như vậy, thì không còn lý do thẳng thắn để báo thù.

Từ Văn đã mất tin tưởng, lòng càng rối loạn, đầu óc càng hoang mang. Bây giờ chàng thấy cần đi Khai Phong vì hiện thời chỉ còn Tướng Úy Dân là người duy nhất có thể bàn tính mọi việc. Nếu không trông vào lực lượng của lão mà chỉ lo kế báo thù một cách vu vơ thì chẳng ăn thua gì.

Quyết định xong, Từ Văn trở gót chạy về thành Nam Triệu.

Tới nơi, chàng vào phía cửa Tây, trong lòng nóng nảy không tự chủ được, xăm xăm đi thẳng về phía tòa biệt thự. Chàng nghĩ thầm :

- Nếu Nhị Hồ Tử đã bị kẻ thù thu dụng, thì trong biệt thự không phải chỉ có một mình lão, may ra còn phát giác được thêm dấu vết khác để tìm ra manh mối cho đỡ mất thì giờ đi lại. Lòng chàng vẫn băn khoăn về sự an nguy của mẫu thân chàng.

Từ Văn theo mé bên, vượt qua nóc nhà tiến vào biệt thự. Chàng thấy thi thể Nhị Hồ Tử vẫn còn nằm nguyên chỗ cũ.

Chàng sinh lòng nghi hoặc, tự hỏi :

- Chẳng lẽ cả tòa biệt thự này chỉ có một mình Nhị Hồ Tử ! Việc Nhị Hồ Tử ám toán mình, rõ ràng có sắp đặt từ trước, quyết không phải lúc lâm thời mới nghĩ ra. Nhị Hồ Tử là người thân tín của Thất Tinh Bảo, sao lại cam tâm giúp kẻ cừu thù mưu hại tiểu chủ nhân ?

- Người che mặt mặc áo cấm bào, Thất Tinh Cố Nhân, tiếp theo là hán tử lạ mặt đã hạ sát thủ, thêm vào hành động ám toán của Nhị Hồ Tử đủ chứng minh đối phương đã có bố trí đưa mình vào đất chết. Vì lẽ gì họ làm như thế ?

- Diệu Thủ Tiên Sinh hiển nhiên đã biết nội tình mà sao lão vẫn giữ vẻ thần bí, hẹn sau một tháng mới nói ? Lão còn muốn chứng minh điều gì ? Hay tính toán cách nào khác ? Lão chịu lời ủy thác chiếu cố cho mình là lão biết đầu đuôi rồi, lão biết thì Tướng Úy Dân còn biết nhiều hơn. Vậy việc đi Khai Phong là cần...

Từ Văn xúc tìm khắp nơi mà chẳng thấy chi khác lạ. Tuy chàng giận người lão bội phản chủ thất xương, nhưng vẫn chôn vùi cho lão. Đó là tấm lòng thiện lương ẩn trong bản tính con người chàng.

Trời đã hoàng hôn. Từ Văn muốn rời khỏi biệt thự. Nhưng khi chàng toan trở gót thì bỗng có tiếng thổi lật vạt áo phành phạch vọng lại.

Từ Văn động tâm vội ẩn mình vào trong bụi hoa.

Mấy bóng người từ trên nóc nhà hạ xuống sân. Người đi đầu rõ ràng là Vô Tình Tẩu, tiếp theo sau là tám tên kiếm thủ áo đen thân pháp rất mau lẹ.

Vô Tình Tẩu vẫy tay ra lệnh :

- Hai người một tốp ! Xục tìm cho cẩn thận ! Hễ thấy sự gì thì phải lập tức báo hiệu.

- Xin tuân lệnh phát dụ.

Tám tên hán tử đồng thanh đáp, rồi nhất tề rút kiếm ra khỏi vỏ, chia nhau nhảy vào các cửa ngách xục tìm.

Vô Tình Tẩu đảo mắt nhìn quanh toàn trường một lượt, miệng lẩm bẩm :

- Có người sắp động thủ đây.

Từ Văn rất lấy làm kỳ, tự hỏi :

- Vệ Đạo Hội phái người tới đây với mục đích gì ?

Lửa cừ hận trong lòng lại bắt đầu nhúm lên. Kế hoạch trả thù đã định trước, bây giờ lại hiện lên trước mắt. Chàng lẩm bẩm :

- Ta phải tiêu diệt dần từng gã một.

Chàng tự tin công lực mình bây giờ có thể hủy diệt được cả bọn Vô Tình Tẩu chín người.

Sát khí đằng đằng, chàng vọt mình nhảy ra.

Vô Tình Tẩu giật mình kinh hãi, bất giác lùi lại một bước, quát hỏi :

- Ai ?

Từ Văn chỉ cần giết người, chàng không lên tiếng trả lời. Tay phải chàng phóng chưởng nhanh như điện chớp, tiếp theo tay trái chàng cũng hất ra.

Vô Tình Tẩu không ngờ Hắc Diện Thư Sinh xuất hiện đột ngột và động thủ liền. Thế đánh của chàng không phải tầm thường. Lão vội lùi lại mấy bước và đồng thời phóng chưởng ra.

Bình !

Chưởng phong đụng nhau. Vô Tình Tẩu bị chấn động loạng choạng người đi. Lão không ngờ công lực đối phương cao thâm đến thế, nên lão chỉ ra tay với sáu thành công lực.

Từ Văn phóng chưởng tay phải chỉ là để nhử, chủ lực hoàn toàn ở tay trái. Vô Tình Tẩu lùi lại không bị trúng chưởng, nên độc thủ của chàng không phát huy được uy lực. Tuy nhiên lão bị chấn động đến loạng choạng người đi, đủ chứng minh nội lực Từ Văn cao thâm hơn lão một bậc.

Vô Tình Tẩu tức giận quát lên :

- Báo danh đi !

Từ Văn chẳng nói năng gì, nhảy xổ lại, chàng vận công lực đến độ chót để phóng chưởng, uy thế nặng tựa muôn cân. thật khủng khiếp vô cùng.

Vô Tình Tẩu không dám khinh địch, đem toàn lực ra chống đỡ.

Sầm !

Một tiếng rùn rợn vừa vang lên. Luồng kinh lực như xé bầu không khí xô tới. Từ Văn chỉ ngấn người ra một chút, còn Vô Tình Tẩu phải lùi lại đến ba bốn bước.

Chàng không để đối phương kịp thở, lại đem toàn lực phóng chưởng.

Sâm !

Tiếp theo là tiếng rên ư ử. Vô Tình Tẩu lão đảo người đi cơ hồ muốn té. Lão cả kinh thất sắc.

Hai luồng kiếm quang bỗng chụp xuống người Từ Văn. Đây là hai tên kiếm thủ nghe tiếng, chạy vội lại giáp chiến.

Từ Văn vung tay phải lên đập kiếm quang. Chàng lao người đi, đồng thời tay trái phóng ra rất nhanh.

Hai tên kiếm thủ rú lên hai tiếng khùng khiếp, rồi ngã lăn xuống.

Từ Văn xoay mình lại lớn tiếng quát :

- Vô Tình Tẩu ! Lão chết đến nơi rồi !

Vô Tình Tẩu đột nhiên bật lên tròng cười ha hả.

Tiếng cười lọt vào tai Từ Văn khiến toàn thân chàng run lên. Đây là thuật "Thiên Chấn", một tuyệt kỹ độc môn của Vô Tình Tẩu. Lập tức chàng liền thi triển cách chống chọi mà Thiên Đài Ma Cơ đã truyền thụ cho, rồi cất bước tiến lại.

Vô Tình Tẩu thấy thuật "Thiên Chấn" của mình không công hiệu thì chẳng còn hồn vía nào nữa. Tiếng cười cũng đình chỉ.

Từ Văn còn cách đối phương chừng tám thước. Đột nhiên chàng giơ tay lên...

Vô Tình Tẩu không chờ Từ Văn động thủ đã ra tay trước. Lão phóng song chưởng như sấm sét nổ bất thành linh không kịp bùng tai. Công lực lão cũng không phải tầm thường và đã chuẩn bị trước, nên phát chưởng của lão ghê gớm vô cùng.

Hiện nay trong võ lâm rất ít người chống nổi một đòn mà Vô Tình Tẩu đem toàn lực đánh ra. Nhưng mục đích của Từ Văn là mong đối phương động thủ ra chiêu. Nếu không thế, thì "Độc thủ" của chàng khó mà thi triển được. Chàng liền giơ đứng bàn tay phải lên tựa hồ để chống đỡ, còn tay trái chàng đâm ra mau lẹ phi thường.

- Dừng tay !

Một tiếng quát vọng lại. Đồng thời một đạo kinh khí mãnh liệt vô cùng xô tới.

Cả hai người đều bị hất lùi lại.

Từ Văn đảo mắt nhìn ra thì thấy một người già cỡ năm mươi tuổi, mặc áo cừu sắc tía, đứng sừng ngoài hai trượng. Trên mặt lão có một vết sẹo rất lớn. Lão chính là Vệ Đạo Hội chủ Thượng Quan Hoàn.

Vệ Đạo Hội chủ Thượng Quan Hoàn trầm giọng bảo Vô Tình Tẩu :

- Xin hộ pháp hãy lùi lại, để bản tòa ra hỏi coi.

Vô Tình Tẩu lảng lạng lùi ra hơn một trượng.

Tiếp theo mấy bóng người tiếp tục xuất hiện. Táng Thiên Ông, Thái Y La Sát, Thôi Vô Độc, cùng hai lão già và một người đứng tuổi. Ngoại trừ Thống Thiên hòa thượng, bao nhiêu cao thủ hạng nhất của Vệ Đạo Hội hầu hết đều có mặt ở đây.

Hội chủ Vệ Đạo Hội thân hành dẫn mọi người tới đây thì hiển nhiên là có việc quan trọng phi thường.

Từ Văn cân nhắc tình thế bên địch, chàng ý vào "Vô Ảnh Tội Tâm Thủ" thì bữa nay chỉ có thể hạ được mấy tên. Đương nhiên đối tượng chủ yếu là Thượng Quan Hoành. May ở chỗ không có Thống Thiên hòa thượng để chống đối mình như lần trước ở Tổng đàn Vệ Đạo Hội. Đồng thời thiếu phụ xinh đẹp đã đón lấy Ngũ Lôi Châu cũng không thấy xuất hiện...

Cặp mắt Vệ Đạo Hội chủ lấp loáng hàn quang ngó Từ Văn chằm chập.

Từ Văn cũng hau háu nhìn lão. Chàng đang tính cách ra tay đột ngột thế nào để đánh một đòn là thành công ngay.

Bầu không khí trong cục trường bao phủ một làn sát khí vô hình rất khủng khiếp.

Tổng đàn chuông lệnh Thôi Vô Độc đột nhiên lớn tiếng :

- Bẩm Hội chủ ! Hai tên đệ tử kia đã chết về chất kịch độc "Tội Tâm" rồi.

Mọi người trong cục trường đều cả kinh thất sắc.

Vệ Đạo Hội chủ trợn mắt lên, lớn tiếng :

- Người hãy báo danh đi !

Từ Văn nghiêng răng hỏi lại :

- Thượng Quan Hoành ! Các hạ tới đây làm chi ?

Vệ Đạo Hội chủ háng dặng một tiếng, quát hỏi :

- Người là người thế nào với Từ Anh Phong ?

Từ Văn vừa tiến lên một bước vừa lạnh lùng đáp :

- Tại hạ là người báo thù cho y.

Vệ Đạo Hội chủ cười gằn, hỏi :

- Hay lắm ! Từ Anh Phong hiện ẩn nấp ở đâu ?

Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi :

- Té ra hán vì phụ thân mà tới. Nếu phụ thân đã chết về tay Thống Thiên hòa thượng trên đường đi Khai Phong, thì sao hán còn hỏi câu này. Xem chừng hán tử lạ mặt cùng phe với "Khách qua đường" đã đưa tin cho mình hoàn toàn là giả trá.

Trong lúc nhất thời chàng không biết làm thế nào, bất giác ngẩn người ra...

Vệ Đạo Hội chủ lại giục :

- Bằng hữu ! Bằng hữu hãy nói thiệt đi là hơn.

Từ Văn cười khẩy đáp :

- Thượng Quan Hoành ! Từ bảo chúa đã chết trên đường đi Khai Phong rồi...

Vệ Đạo Hội chủ cười ha hả nói :

- Nay ông bạn ! Chắc ông bạn đã biết rõ lắm rồi phải không ?

Từ Văn hỏi :

- Biết rõ điều chi ?

Vệ Đạo Hội chủ đáp :

- Từ Anh Phong không chết.

Nguyên ý niệm của Từ Văn đã hoàn toàn bị dao động, nhưng cũng có phần kinh ngạc và mừng thầm. Chàng hy vọng đây là một tin mừng và là một sự thực, vì chàng biết nếu phụ thân chàng ở gần đâu đây thì nhất định người chẳng chịu buông tha kẻ thù. Hai cha con chàng mà hợp lực thì việc rửa hận chẳng khó khăn gì.

Từ Văn lại tiến thêm bước nữa, đồng thời hỏi vặn :

- Các hạ căn cứ vào điều chi mà bảo y còn sống ở thế gian ?

Vệ Đạo Hội chủ đáp :

- Thủ pháp của y hơi non một chút.

Từ Văn không hiểu, hỏi lại :

- Thủ pháp gì ?

Vệ Đạo Hội chủ ngập ngừng :

- Bản Hội chủ không muốn dây dưa với ông bạn...

Từ Văn tưởng Vệ Đạo Hội chủ nói về thủ pháp của Thống Thiên hòa thượng, liền hỏi :

- Phải chăng Thống Thiên hòa thượng đã giết lầm người ?

Vệ Đạo Hội chủ sững sốt hỏi lại :

- Sao ? Thống Thiên hòa thượng giết người ư ? Phải chăng ông bạn có ý nói bừa ?

Từ Văn thản nhiên đáp :

- Chẳng lẽ không đúng hay sao ?

Vệ Đạo Hội chủ nói :

- Thống Thiên hòa thượng có giết người cũng không đến nỗi phải dùng độc và hủy dung mạo.

Từ Văn không khỏi ngẩn người ra. Câu nói của Vệ Đạo Hội chủ với lý thuyết của lão tú sĩ mà chàng đã gặp ở ngoài thành phía Tây ngẫu nhiên tương hợp.

Từ Văn hoàn toàn lâm vào tình trạng mơ hồ. Sự tình kỳ bí khó mà hiểu được. Thống Thiên hòa thượng không phải hung thủ, người chết chẳng phải phụ thân. Theo giọng nói của đối phương thì phụ thân chàng cố ý bài ra nghi trận, nhưng tại sao phụ thân lại không liên lạc với chàng ? Đã là cha con, chẳng lẽ người không biết chàng đã vì món nợ máu đó mà xuất sinh nhập tử ?

Chàng nghĩ vậy, run lên hỏi :

- Các hạ muốn điều chi ?

Vệ Đạo Hội chủ đáp :

- Bản tòa muốn gặp đích thân Từ Anh Phong.

Từ Văn trong khoảnh khắc thay đổi ý kiến. Chàng tự nhủ :

- Hiện giờ đối phương chưa biết rõ chân tướng mình. Chi bằng ta hãy điều tra vụ bí mật về sự sinh tử của phụ thân trước, rồi sẽ tính chuyện báo thù sau. Vụ bí mật này chắc Diệu Thủ Tiên Sinh đã nắm được then chốt.

Chàng liền đáp :

- Tại hạ cũng đang muốn kiếm y.

Vệ Đạo Hội chủ ngạc nhiên hỏi :

- Sao ? Ông bạn cũng kiếm y ?

Từ Văn đáp ngay :

- Đúng thế ! Nếu y chết rồi thì tại hạ báo thù cho y. Bằng y chưa chết thì tại hạ cần điều tra cho biết rõ hư thực.

Vệ Đạo Hội chủ hỏi :

- Như vậy giữa ông bạn và Từ Anh Phong có mối liên quan thế nào ?

Từ Văn đáp :

- Mối quan hệ rất sâu xa, nhưng tại hạ không muốn trình bày với các hạ.

Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :

- Ông bạn tưởng bản Hội chủ tin được lời ông bạn ư ?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Cái đó là tùy ở nơi các hạ, muốn sao cũng được.

Vệ Đạo Hội chủ hỏi gạn :

- Ông bạn có nghĩ tới chỗ mình sẽ phải hối hận không ?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Các hạ khéo nói chơi. Trước nay tại hạ không biết hối hận là cái gì.

Vệ Đạo Hội chủ đột nhiên lạng người đi, rút cây kiếm ở trong tay người tùy tùng, rồi lại bước lẹ về chỗ cũ. Động tác của y thần tốc khiến người trông thấy phải lè lưỡi.

Từ Văn miệng vừa nói không hối hận, nhưng bây giờ chàng thực lòng hối hận là để cho Thượng Quan Hoàn có cơ hội lấy được binh khí cầm tay. Kể về công lực thì tại cục trường không ai đối thủ được với chàng, nhưng họ cũng chẳng kém mấy, chàng chỉ y vào "Độc thủ". Nếu lấy tay không mà chơi với binh khí, thì chàng ít có cơ hội để thi triển Độc công. Trường hợp dùng thực lực để tỷ đấu, lấy một chơi một, thì chàng còn có thể đối phó, song bên địch hợp liên công thì chàng khó mà lạc quan được, vì việc chàng dùng độc hạ sát hai tên đệ tử của đối phương đã bị phát giác, khiến họ lưu tâm đề phòng thì chàng khó bề hạ thủ. Giả tử Vệ Đạo Hội chủ chưa biết chàng có Độc công, có lẽ y không vội cầm lấy binh khí. Việc đã đến thế này chàng cần có một quyết định...

Vệ Đạo Hội chủ lạnh lùng nói :

- Theo chỗ bản tòa biết, thì con Từ Anh Phong đã luyện được "Vô Ảnh Tội Tâm Thủ", còn chính y lại chưa luyện được. Điều mà ông bạn chưa biết là chất độc "Tội Tâm" có hai loại. Một loại chất độc thấm vào trong bụng, còn một loại làm cho đối phương nể da chảy máu. Nếu không thế, thì chẳng tài nào làm cho bên địch chết được. Ông bạn nên hiểu lời nói của bản tòa là sự thực. Bây giờ ông bạn hãy tự vệ đi, bản tòa sắp động thủ đây !

Từ Văn biết là không ra tay cũng không được nữa. Chàng rít chặt hai hàm răng, đánh ra một chiêu.

Kiểm thuật của Vệ Đạo Hội chủ lợi hại kinh người. Y chỉ hơi hợt khoa kiếm một cái

là kèm chế được chiêu thức của Từ Văn.

Từ Văn trong lòng nao núng phóng ra chiêu thứ hai với mười thành công lực...

Hai tay cao thủ tuyệt đỉnh đương thời đi vào chỗ tử đấu kịch liệt, bất phân thắng bại. Người đứng xem ai cũng kinh hãi.

Từ Văn hết sức chú ý tìm chỗ sơ hở của đối phương để phóng "Độc thủ", nhưng Vệ Đạo Hội chủ đã gia tâm đề phòng, y ra chiêu một cách rất kín đáo.

Kiểm phong rít lên kinh khủng, những tay cao thủ đứng chung quanh phải lùi dần ra xa.

Chỉ trong nháy mắt, hai bên đã qua lại mười mấy chiêu. Kiểm thế của Vệ Đạo Hội chủ vẫn không giảm phần mãnh liệt. Từ Văn nội lực tuy thâm hậu kinh người, song gặp phải đối thủ tương đương, y lại chiếm được lợi thế vì có khí giới trong tay. Kể tám lạng người nửa cân, chẳng ai chịu nhường ai.

Bọn Vô Tình Tẩu cũng là những tay cao thủ tuyệt đại, dĩ nhiên đã nhận ra công lực của Từ Văn đến trình độ kinh thế hãi tục, trong võ lâm ngang sức với chàng chẳng được mấy người. Điều mà khiến bọn họ lo lắng hơn nữa là Từ Văn, một chàng thanh niên hậu bối, bản lãnh lợi hại như vậy lại ở về phe Từ Anh Phong.

Từ Văn hiểu rõ đánh lâu là bất lợi cho mình. Chàng muốn rút lui cũng chẳng khó gì, nhưng lại không cam lòng.

Chàng tính toán như vậy rồi, đột nhiên đề tụ công lực đến độ chói, phóng liền ra tám chuồng.

Kinh khí nổ ầm ầm, chuồng phong rào rạt như sóng cồn khiến cho kiểm thế của Vệ Đạo Hội chủ bị ngưng trệ đi rất nhiều, không phát huy linh lợi được. Bất giác y lùi lại ba bước.

Từ Văn khi nào chịu bỏ, chàng tiến sát luôn luôn. Bỗng chàng quát lên một tiếng thật to, thừa cơ vung "Độc thủ" đánh ra...

Vệ Đạo Hội chủ lưu tâm từng bước, lúc y vừa lộ sơ hở, thì người đã lùi lại tám thước nhanh như cắt.

Tay trái Từ Văn đập vào quảng không, tay phải chàng liền phóng theo nhanh như chớp.

Những tay cao thủ tử đấu, điều cần nhất là cố chiếm lấy tiên cơ. Chỉ khẽ chùng sợi tóc, Vệ Đạo Hội chủ đã lâm vào thế thất lợi. Y muốn biến đổi tình thế thật cũng khó lòng. Huống chi nội lực Từ Văn lại cao thâm hơn y.

"Bình" !

Vệ Đạo Hội chủ bị chấn động lão đảo người đi. Thanh trường kiếm trong tay bị hất xiêu sang một bên.

Từ Văn lại nhân cơ hội này phóng "Độc thủ" đánh tới...

Bọn Táng Thiên Ông đều là những nhân vật phi thường. Họ nhằm động tác tay trái của Từ Văn, liền biết cánh tay này có điều bí hiểm. Vừa thấy Vệ Đạo Hội chủ loạn choạng người đi, mọi người chẳng ai bảo ai đồng thời phóng chuồng ra.

Mấy luồng kinh khí mãnh liệt cơ hồ lay non chuyển núi từ mọi phía xô vào Từ Văn.

Sự thực đã hiển nhiên. Nếu Từ Văn không thu tay về để chống đỡ, thì chẳng thể nào khỏi bị thương dưới cuồng lực của mấy tay cao thủ hợp kích, và đồng thời Vệ Đạo Hội chủ cũng sẽ bị chết về "Độc thủ" của Từ Văn, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng Từ Văn đã quyết chí liều mình, không thu "Độc thủ" về.

Giữa lúc nguy ngập như ngàn cân treo đầu sợi tóc, một bóng người xuất hiện tựa u linh quỷ mị không biết từ đâu đến, đã đứng xen vào giữa Vệ Đạo Hội chủ và Từ Văn.

Tay trái Từ Văn đang chụp xuống người đó, thì chính chàng cũng bị mấy luồng cuồng phong quét trúng, khí huyết nhộn nhạo cả lên. Chàng bị xô đẩy ra ngoài bốn năm thước, mắt nẩy đom đóm.

Tuy nhiên lòng chàng vẫn tỉnh táo, chàng biết rằng một tay địch đáng sợ đã tới, nhưng không rảnh để phân biệt người mới đến là nhân vật thế nào ? Người xiêu về gần phía Táng Thiên Ông nhất, nên chàng liền tính chuyện hủy được tên nào hay tên ấy, liền hạ thủ đánh lão một đòn.

Táng Thiên Ông nào phải nhân vật tầm thường. Người lão tròn ững như trái banh, lăn đi một cái đã ra xa ngoài tám thước. Đồng thời lão xoay tay phóng ra một cuồng.

Từ Văn phóng cuồng vào quảng không, mà cuồng phong của đối phương lại đổ xô tới. Trong lúc cấp bách chàng vội vung cuồng đối địch. Sầm một tiếng rùng rợn ! Từ Văn ngã lăn ra. Táng Thiên Ông lão đảo người đi đến ba bốn bước.

Bây giờ Từ Văn mới nhìn rõ người vừa đến đó là thiếu phụ xinh đẹp. Cả Thượng Quan Tử Vi cũng tới nơi.

Lúc này trời đã tối đen, nhưng mắt những tay cao thủ còn nhìn rõ mọi vật như ban ngày.

Thiếu phụ xinh đẹp cất tiếng oanh :

- Gã đã ngang nhiên luyện thành "Vô Ảnh Tội Tâm Thủ".

Từ Văn chấn động tâm thần, tự nghĩ :

- Thiếu phụ xinh đẹp này sao mà ghê gớm đến thế ? Mụ vừa tới, đã nhìn ra "Độc thủ" của mình. Đồng thời chàng rất khâm phục thuật dịch dung kỳ diệu của Diệu Thủ Tiên Sinh đã khiến cho mụ không khám phá ra được là mình thay đổi bộ mặt.

Thiếu phụ xinh đẹp vừa nói một câu đã khiến cho mọi người toàn trường phải rún động. "Vô Ảnh Tội Tâm Thủ" là một công phu bá đạo nhất trong Độc đạo. Theo lời đồn thì hai trăm năm trước, Quỷ Kiếm Sâu đã luyện thành, rồi đến nay mới lại thấy hai người xử dụng được. Cả hai người công lực cùng ghê gớm. Dĩ nhiên không ai biết hai người này là Địa Ngục Thư Sinh và Hắc Diện Thư Sinh cũng chỉ là một Từ Văn.

Thiếu phụ xuất hiện đã khiến cho toàn trường thay đổi bộ mặt. Chỉ một mình mụ cũng thừa sức kèm chế Từ Văn rồi.

Từ Văn đảo mắt lướt qua mọi người, bỗng mục quang chàng chạm vào ánh mắt thiếu nữ áo hồng Thượng Quan Tử Vi. Lòng chàng không khỏi băng khuâng vì đây là

hình ảnh con người đã in vào trái tim chàng đầu tiên. Nhưng chỉ thoáng cái, hình bóng đó đã tan đi như khói tỏa, chàng hướng mục quang lại ngó thiếu phụ xinh đẹp.

Bao nhiêu con mắt đổ dồn vào nhìn Từ Văn chầm chậm. Bây giờ chàng có muốn rút lui cũng không phải chuyện dễ, nhưng chẳng lẽ chàng lại cam tâm thúc thủ chờ chết.

Bỏ chạy chăng ? Trước nay bất luận đối với tay kinh địch ghê gớm đến thế nào, chàng cũng không chịu trốn lánh, nhưng tình thế lúc này lại khác hẳn. Phụ thân chàng sống chết chưa hay. Mẫu thân chàng lạc lõng nơi đâu không rõ. Mối huyết thù chưa trả. Bấy nhiêu yếu tố đó, xui giục chàng thay đổi tính cách. Chàng cảm thấy mình cần sống thêm để giải quyết mọi việc.